

Balggreds udtalte fremdeles, at det maatte være besynderlige Retsbegreber, de Mænd havde, der havde bragt disse Bestemmelser i Forflag. Jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa, at næsten Alt, hvad det ærede Medlem i sit Foredrag sagde om Duel, vidnede om, at han havde nogle besynderlige Retsbegreber, og jeg skal hyderligere forklare og begrunde denne min Udtalelse. For det Første forekommer det mig at være gienfynligt, at det vidner om besynderlige Retsbegreber hos det ærede Medlem og ikke hos dem, der have foreslaaet disse Paragrapher, naar han vil have Duellanters straffede som almindelige Mordere og Drabsmænd. Og hvorfor er det besynderlige Retsbegreber, som føre til dette Resultat? Fordi man berøbet misstjender den grundvæsentlige Forskjel, der er mellem Personer, der under en Duel slaae ihjel eller tilføie Legemsbeskadigelser, og dem, der udenfor Duel tilføie en Anden saadan Overlast. Jeg vil bede det ærede Medlem og dem, der muligviis maatte være af samme Anskuelse som han, om blandt Andet at see paa § 196 i Lovudkastet, som siger: „Den, som dræber en Anden efter dennes bestemte Begjæring, straffes med Forbedringshuusarbeide“ osv. Her er allerede en Anthydning af eet Moment, som absolut maa tages med under Overveielse, naar man for Alvor vil søge at fastsætte Strafbarheden for Duellanters. Det er et Moment, der ingenlunde er uden Betydning, at den, der bliver dræbt i en Duel, paa en Maade, jeg kan gjerne sige: ligefrem selv har indvilget i at indlade sig i en Kamp, hvoraf hans Død kunde blive Følgen. Naar det først erkjendes, at det har en væsentlig Indflydelse paa en Persons Straffskyld, om den, der dræbes, har givet sit Samtykke dertil eller ikke, saa maa man consequent indrømme, at det har en væsentlig Indflydelse paa en Persons Straffskyld, om den Anden, som han har dræbt, middelbart eller indirecte har givet sit Samtykke dertil, berøbet at han overhovedet har indladt sig i en dødelig Kamp med hiin. Der er et andet Moment, der er blevet fremhævet af en af Medforslags-

stillerne af det Forflag, som gaaer ud paa at stærpe Straffen for Duel, det nemlig, at i Reglen er den lavere Bøvdæggrund, der leder til Drab, ikke tilstede ved Duel. Der er her ikke Spørgsmaal om Feighed, om Luinsthed, om Pengegridstthed og saa fremdeles, hvortil kommer, at den, som dræber eller beskadiger en Anden i Duel, udsætter sig selv for Overlast. Det forekommer mig, at disse Ting, som den fremrykkede Tid forbyder mig hyderligere at udvikle, ere tilstrækkelige til at paavise, hvorledes der netop begrebsmæssig er en Forskjel mellem Drab, der udføres i Duel, og det, som udføres udenfor en Duel. Det kan forøvrigt ikke falde mig ind i Almindelighed at ville forsvare Dueller; der er heller ikke nogen stor Tilbøjelighed her i Landet — jeg sjoer til: Gud stee Lov! — til at duellere; men misstjendes kan det ikke, at der kan være Forhold og Omstændigheder, under hvilke det i alt Fald fremtræder som noget til en vis Grad Undskyldeligt, at en Person indlader sig i en Duel. Den vil meget ofte fremgaae af en Vresfølelse, der, om den end leder Vedkommende til at misstjende, hvad der i Virkeligheden er rigtigt og forsvarligt, dog ikke fortjener at stemples som Noget, der skal belægges med en forsincedelig Straf. Det forekommer mig overhovedet, at man hos os snarere skal frygte for, at der indsuiger sig en Slaphed og en Ligegyldighed for, hvad Vren kræver, end at der skulde være Anledning til at frygte for de store og stærke Udfæielser, der hidføres af et maastee ophibset Begreb om, hvad Vren fordrer. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Balggreds vil have disse Bestemmelser ud af Loven, og da han ikke har stillet Forflag om Forandring i de sidste Paragrapher, der nævne, hvilke ældre Lovbestemmelser der ved Loven ophæves, maa det vel ogsaa være hans Mening, at den ældre Duellovgivning af 1741 skal bortfalde. Han maa altsaa mene, at man skal høre den ældre Bestemmelse, og da han har undladt at give en ny for dette Forhold, saa har han formodentlig antaget, at den øvrige Lovgivning